

Zeventiende Groot Dictee van de Leuvense studenten

auteur: Pieter Verstraeten

Na de bom

De gerenommeerde professor in de linguïstiek had haar leven consciëntieus gewijd aan de studie van Middelnederlandse balladen. Ze oogstte echter wijd en zijd meer succes met lichtvoetige exposés op soirees ten voordele van haast failliete vzw's. Als een meester-entertainer belichtte ze dan casestudy's zoals de au-klank in sjouwen, kabeljauwen, rode wouwen. Applaus oogstte ze vooral met haar onewomanshows over de c, zoals in wc'tje, de letter die zo goed gedijt in de verraderlijke milieus van quizzen en dictees. Enigszins tipsy van de whisky dichtte ze ooit voor haar geëerd publiek: 'O c, je rijmt dan wel op plee, maar ook op chimpansee, en je bent zo elegant als het turkooizen gilet van een oosterse couturier'. Wie de c weet te appreciëren onderscheidt zich van de massa's en ervaart epifanieën die doorgaans zijn weggelegd voor wiskundegenieën, paddenstoelenjunkies en Bijbelvaste belijders van het christendom.

In glossy magazines outte ze zich als een fervent adept van yoga, boekweitpannenkoeken met yoghurt en jiu-jitsu. Ze had haar hart verpaid aan een enthousiaste fitnessgoeroe uit het Middellandse Zeegebied, die als gediplomeerd souschef een sushibar uitbaatte in een pittoresk Provençaals toeristendorp. De feeëriekere romance leidde al gauw tot een twee-eiige tweeling; de ene telg werd een getatoeëerde truckchauffeur, de andere een coördinator van lgbtq-vriendelijke thé dansants.

De idylle eindigde abrupt toen de sushisouschef zich bekeerde tot het zenboeddhisme en de polyamorie en betrapte werd, verward in een acrobatisch trioetje met de sommelier en een Frans chansonnier. 'Klerelijer, als je niet van mij houdt, houd je je best even gedeisd', blèrde ze, en 's nachts had ze fantasieën waarin ze zijn kathedraal van een atletenlijf met een kurkentrekker attaqueerde en bewerkte tot een pointillistisch tableautje. Ten langen leste aanvaardde ze het co-ouderschap en omarmde ze nieuwe hobby's, zoals haar labradoedel en haar protestacties tegen alt-rightgedachtegoed.

Ten slotte startte ze een marxistisch geïnspireerde guerrillaoorlog tegen haar oud-collega's taalkundigen en de dwingelandij van hun bizarre taal- en spellingsregels. Op een warme paasdag hechtte ze zich met secondelijm vast aan een Picasso in een New Yorks museum. Ze zou voortaan overal jijen en jouen, zelfs in paleizen, zelfs in paradijzen, zelfs op cocktailparty's met de meest chique types en celebrity's. Ze zou met onmiddellijke ingang muggengeheugen op zijn West-Vlaams uitspreken, monniken net als picknicken spellen en krokodillen zoals debielen. 'Men bombardere', zo declameerde ze 'de socialemedia-accounts van taaladviseurs en taalbureaus met A- en H-bommen!'

Na zo'n armageddon chilt onze heldin steevast in negligé in haar canapé met een kamillethee. Ze draait jazzplaten op een ouwe grammofoon, mutet haar smartphone en prijst zichzelf gelukkig.